

תמילא גם בבינה לאגידה בה שייך ג"כ ד"ש וסדר קאמר ואבע"א לעולם אבינה דוקא
 אבל באם לא שייך כלל האיסור מפני ד"ש כדפירש"י וא"ש כולל"ד נכון ודו"ק :
בתום בדי"ה אי כרבנן משלה ואינו לוק' ה"מ למימר דסבר קימו ולא קימו כו' . עיין
 בתו' מכות דף ס"ו ע"ב שכתבו דלהכי לא קאמר הגמרא פעמא דאמאי לא
 אמר ר' יוחנן כר"ל דקימו ולא קימו דודאי ביטלו ולא ביטלו מסתבר ספי ולא הולך לומר
 טעמ' ע"ש א"כ מה"ס נמי לא ניחא לגמרא לומר דרב יהודה ס"ל הכי וע"ש בתו'
 הישב וק"ל :

דף קמ"ב **במישנה** לא יכול אדם אס על בני אפילו לסדר בהם את המזרע ומה
 אס מזוה קלס כו' . רבים חזרו למנוח קשר וחבו' לזה הק"ו
 ומה מזוה קלס להך דלא י"ל אדם שאין לו ענין וסמיכות כלל ואף אנכי אענה חלקי
 בס"ד . דבא ראיחי להחב"ש ז"ל בחדושי' על ב"ב שכתב דאף דאין קי"ל דשכר מזוה
 בהאי עלמא ליכא מ"מ צפוכ' עלמו מאיסור לאו נוחנין לו שכר בעוה"ז והפד דבמלות
 עשה אס אינו מקיים חוהה אינו מגיע לו שום עונש בעה"ז לכך גם שכר אינו מגיע לו
 בעה"ז על קיומה אבל באיסור לאו דמגיע לו עונש בעה"ז כגון מיחה וכרת ומלקות לכך
 בהמנע מזה מגיע לו גם שכר בעוה"ז בדרוש' ביארחי בזה דברי המדרש שהוצא ברכ"י
פ"ב"א היה ר' מתיה בן חרש אומר ואעבור עליך ואראך מחבוססת בדמיך ראש
הקב"ה ביציאת מצרים שאינם כדאים להגאל שאין בידם שום מזוה לכך נתן להם שמי
מזוה דם פסח ודם מילה וכאורה ליכא למיקם אבעמא דאמאי בחד לו יחברך דוקא שמי
מזוה אלו ולא הרבה להם מזוה אחרות כמו צינים והפילין ודומיהם ולהג"ל א"ש מובא
דשוא יחברך רצה לזכות את ישראל בעת ההיא שיהיו ראויין עס"י הדין להגאל ולזה לא
היה יכול ליתן להם איזה מזוה אחרת דשא על קיום מזוה אינו מגיע שום שכר בעה"ז
ואמנם הסעם הוא מפני שאינו מגיע שום עונש בביוולס כמ"ש החב"ש הג"ל וזה שייך
בכל שאר מזוה עשה אבל בפסח ומילה שהם לבד הם מ"ע שיש בהם כרת וכיון שיש עונש
בעה"ז בביוולס לכך בקיומ' מגיע ג"כ שכר בעוה"ז ולזה נתן הוא יחברך להם דוקא
שמי מזוה אלו שע"י זיהו מגיע להם שכר בעוה"ז שיהיו כדאים להגאל והוא נכון בס"ד :

העצום אין כוסין משום דמתן שכרה צידה ואמאי
 ו ועכ"ל דשאני לאו זה דהוי ניחק לעשה ומש"ה לא
 אינו ניחק לעשה ולפ"ו קשיא לדידיה מהא דשילוח
 לעשה והניח בל"ע ע"ש : והנה מ"ש דצדקה לא הוי
 דף ק"י ע"ב וע"פ דרכו של המ"ל היה גלע"ד ליישב
 ק אחר דה"ל ג"כ דהיכי דאיכא לאו גמור ב"ד כוסין
 מהני זה לענין שלא יכפוהו דהא הכפי' הוא ע"ז גופא
 יי לאוי דלדקה דהוי לא ושלין בו מעשה לכך אינו ראוי
 עושה מעשה צידים וכמו בעיקר מלקות שלא חייבה
 הכפיה על העשה הא הוי מ"ע שמתן שכרה הלוי
 דכפיה דתחם הוא בדברים אבל בשילוח הקן דהלאו
 ניחק לעשה מ"מ כוסין אותו לקיים העשה בכדי שלא
 יא שדברי הרשב"א הג"ל א"א ליישב בזה כיון דהוא
 וכן משמע מדברי הב"י בשם השוסקיס דיוורדין ג"כ
 זב"א שאין יורדין לנכסיו ע"ש משמע דהא ס"ל עכ"פ
 גרי ר"י אף שהלאי אין בו מעשה ואס"ה פסק לענין
 ויס דהלאו הוא ניחק לעשה כמ"ש המ"ל וא"כ קשה בדי
 ל"ם כשאני לעמאי היה גלע"ד דבלא"ה לא קשה מתך
 גשה גרידא שפיר דכוסין דהנה פעמא דמ"ע שמתן
 לענין כבוד אב דלהכי פירש מתן שכר לומר אס לא
 כר זה ועיין מ"ל שם ולכאורה מנ"ל דמש"ה הוא דפי'
 ה לפרש המתן שכר לומר דזו מזוה וזו בכרה אמנם
 מה אס מזוה קלה שהיא כאיסור אמרה חודה למען
 מזוה שבהורה . ולכאורה אינו מובן דא"כ למה פי'
 זן שכר הא הוי ק"ו משילוח הקן וז"ל דמש"ה כתבו
 יעבור זהורה עונשו שלא יהבל השכר ומזה הוא דלמה